

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci **žalobce: V. H. L.**, zastoupeného Mgr. Petrem Řehákem, advokátem se sídlem Újezd 409/19, Praha 1, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2009, č. j. CPR-13853-1/ČJ-2009-9CPR-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 A 27/2010 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 A 27/2010 - 20, jímž městský soud odmítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2009, č. j. CPR-13853-1/ČJ-2009-9CPR-V234, podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) pro opožděnost.

Krajský soud ve svém usnesení uvedl, že v posuzované věci je zvláštním zákonem stanovena lhůta pro podání žaloby odlišná od obecné lhůty stanovené § 72 odst. 1 s. ř. s. Tímto zvláštním zákonem je zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), který v § 172 odst. 2 stanoví, že žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění musí být podána do 10 dnů od doručení správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty nelze prominout. Bylo-li napadené rozhodnutí žalobci podle jeho vlastního v žalobě obsaženého tvrzení doručeno již 15. 12. 2009, je žaloba podaná k soudu až 5. 2. 2010 opožděná.

V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s.

K nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a k vadám řízení před správními orgány stěžovatel uvádí, že naprosto nesouhlasí s rozhodnutí správních orgánů v dané věci. Ve správním řízení nebyly vůbec zohledněny informace uvedené stěžovatelem v jeho výpovědi, stěžovatel je přitom přesvědčen, že k těmto informacím mělo být přihlédnuto a stalo-li by se tak, musely by správní orgány rozhodnout jinak. Zdůrazňuje své rodinné a citové vazby k České republice, jakož i problémy, které stěžovateli nastanou při návratu do Vietnamu. Stěžovatel má za to, že je nepřiměřeně trestán, kdy za svou práci (o jejíž legálnosti byl navíc stěžovatel přesvědčen), dostal odměnu jen 5300 Kč, avšak následně mu byla udělena pokuta 1000 Kč a dále bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění.

K nezákonnosti samotného odmítnutí žaloby stěžovatel uvádí jen, že s tímto postupem městského soudu nesouhlasí, když dle stěžovatele tak bylo porušeno jeho právo na soudní ochranu, neboť předcházející rozhodnutí správních orgánů byla zcela zjevně nesprávná a nezákonná.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu spisu soud ověřil, že u městského soudu byla osobně dne 5. 2. 2010 ve 13.00 hod. podána stěžovatelova žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2009, č. j. CPR-13853-1/ČJ-2009-9CPR-V234, které dle žaloby bylo stěžovateli doručeno prostřednictvím jeho zástupce dne 15. 12. 2009. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovu odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, inspektorátu cizinecké policie Chomutov, ze dne 10. 9. 2009, č. j. CPUL-5012-23/ČJ-2009-044061-RAAB, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění.

Podstatou projednávané věci je zodpovězení otázky, zda žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla podána včas. Předmětem rozhodování městského soudu v jeho usnesení nebyla otázka jiná, krajský soud se věcnou důvodností žaloby nezabýval s ohledem na svůj závěr o její opožděnosti, proto k argumentaci stěžovatele týkající se zákonnosti rozhodnutí žalovaného či správnosti jeho procesních postupů nemůže při přezkumu usnesení městského soudu přihlížet ani kasační soud.

Podle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění musí být podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Z uvedeného je zřejmé, že tu je zvláštní zákon stanovící lhůtu pro podání žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Tímto zvláštním zákonem je zákon o pobytu cizinců, konkrétně jeho ustanovení § 172 odst. 2, kdy jeho existence vylučuje aplikaci § 72 odst. 1 s. ř. s. o dvouměsíční lhůtě k podání žaloby.

Lhůta k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí žalovaného o správním vyhoštění tedy činí 10 dnů od doručení napadeného rozhodnutí. To bylo doručeno stěžovateli 15. 12. 2009, kdy z tohoto údaje vycházel městský soud a vychází z něj i kasační soud, když stěžovatel tento údaj uvedl sám a nikdy jej ani v průběhu kasačního řízení nezpochybnil. Den 15. 12. 2009 je tedy určující pro počátek běhu lhůty k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí.

S ohledem na to, že lhůta k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí činí 10 dnů, připadl by její konec na 25. 12. 2009, což by však svátek. Podle § 40 odst. 3 s. ř. s. tak konec lhůty k podání žaloby připadl na nejbližší následující pracovní den, jímž bylo pondělí 28. 12. 2009.

Z uvedeného vyplývá, že městský soud dospěl ke správnému závěru, že žaloba podaná u soudu až 5. 2. 2010 byla podána až po uplynutí lhůty pro podání žaloby proti napadenému rozhodnutí.

Skutečnosti uváděné stěžovatelem k věci samé (vazby k České republice, potíže při návratu do Vietnamu, atd.) nemohl zohlednit při svém rozhodování městský soud a nemůže je zohlednit ani kasační soud, když druhá věta § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců striktně stanoví, že zmeškání lhůty nelze prominout.

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.

Vzhledem k tomu, že s. ř. s. v žádném ze svých ustanovení pro postup při rozhodování o žalobách proti rozhodnutím o správním vyhoštění nestanoví, postupoval městský soud v souladu se zákonem, pokud žalobu bez věcného přezkoumání podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro její opožděnost odmítl. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřisluší, a účastníku, který byl v řízení úspěšný (žalovanému) podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu